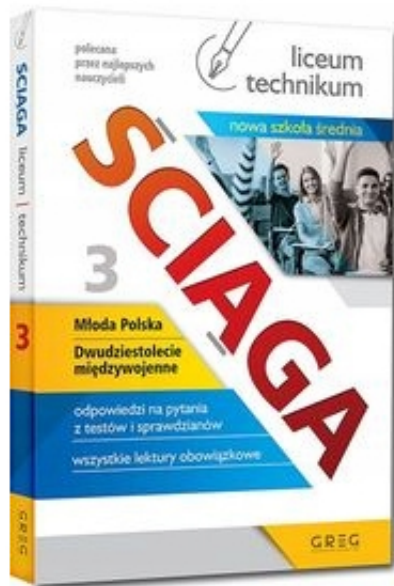

Link do produktu: <https://silesiabook.pl/sciaga-cz-3-liceum-technikum-po-reformie-p-766.html>

ŚCIĄGA cz. 3 LICEUM TECHNIKUM po reformie

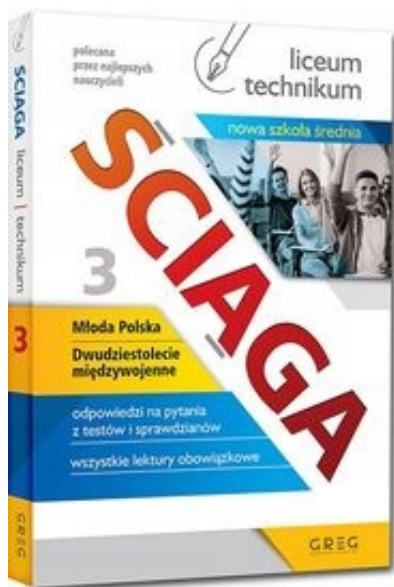
Cena	15,99 zł
Klasa	wieloletnie
Przedmiot	Język polski
Rodzaj	kompedium, repetitorium, opracowanie
Waga produktu z opakowaniem jednostkowym	0.22
Seria	Ściąga
Wysokość produktu	23.5
Szerokość produktu	16.5
Numer wydania	1
Liczba stron	148
Język publikacji	polski
Rok wydania	2023
Nośnik	książka papierowa
Autor	Praca zbiorowa
Okładka	miękka
Tytuł	Ściąga 3
Wydawnictwo	Wydawnictwo Greg
ISBN	9788375179347

Opis produktu

Ściąga - liceum, technikum - cz. 3 - PO REFORMIE

Młoda Polska / Dwudziestolecie międzywojenne

- ISBN: 978-83-7517-934-7
- rok wydania: 2023
- autor: Zespół redakcyjny Wydawnictwa GREG
- liczba stron: 148
- typ oprawy: oprawa miękka
- format: 165 x 235 mm
- waga: 227 g
- stan: NOWA

Nowa Ściaga jest przeznaczona dla wszystkich uczniów, którzy rozpoczynają naukę w szkole średniej po najnowszej reformie systemu edukacji.

Obejmuje **wszystkie lektury obowiązuje z zakresu podstawowego**, które będą wymagane na sprawdzianach oraz na maturze z języka polskiego. Każda z lektur została dokładnie omówiona, zawiera **streszczenia i problematykę, spis bohaterów**, a całość uzupełniają notki biograficzne autorów. **Ponadto** zamieszczono w niej **analizy i interpretacje wymaganych na języku polskim wierszy** oraz omówiono cechy charakterystyczne każdej **epoki literackiej**. W części trzeciej omówiono epoki: Młoda Polska i Dwudziestolecie międzywojenne.

Książka napisana została przystępnym, zrozumiałym językiem, nie ma w niej niepotrzebnych, ponadprogramowych treści. Będzie doskonałą **pomocą przed odpowiedzią, sprawdzianem i egzaminem maturalnym w nowej szkole średniej**.

Nowoczesna i przejrzysta szata graficzna ułatwi zapamiętywanie!

Polecamy!

SPIS TREŚCI:

MŁODA POLSKA

- Informacje o epoce
- Kazimierz Przerwa-Tetmajer **Evviva l'arte! Hymn do Nirvany**, **Ja, kiedy usta ku twym ustom chyłę**, **Koniec wieku XIX**, **Melodia mgieł nocnych**, **Na Anioł Pański**, **Nie wierzę w nic**
- Jan Kasprów **Krzak dzikiej róży w Ciemnych Smreczynach**, **Dies irae**, **Księga ubogich, III (Nie ma tu nic szczególnego...)**
- Leopold Staff **Deszcz jesienny**, **Kowal**, **Przedśpiew**, **Życie bez zdarzeń**
- Władysław Stanisław Reymont **Chłopi, t. I (Jesień)**, **Streszczenie**, **Problematyka**
- Stanisław Wyspiański **Wesele**, **Streszczenie**, **Problematyka**
- Stefan Żeromski **Rozdziobią nas kruki, wrony...**, **Streszczenie**, **Problematyka**

DWUDZIESTOLECIE MIĘDZYWOJENNE

- Informacje o epoce
- Witold Gombrowicz **Ferdydurke**, **Streszczenie**, **Problematyka**
- Jan Lechoń **Spotkanie**, **Grób Agamemnona**, **Legenda**
- Bolesław Leśmian **Dusiołek**, **Dziewczyna**, **Urszula Kochanowska**, **W malinowym chruśniaku**
- Maria Pawlikowska-Jasnorzevska **Czas - krawiec kulawy**, **Miłość**, **Miłość (II)**, **Matka Natura**
- Julian Przyboś **Wieczór**, **Z Tatr**, **Słowik**
- Julian Tuwim **Wiosna (Dytyramb)**, **Do krytyków**, **Do prostego człowieka**, **Mieszkańcy**, **Rzecz czarnoleska**
- Stefan Żeromski **Przedwiośnie**, **Streszczenie**, **Problematyka**

pięciu poetów: Julian Tuwim, Kazimierz Wierzyński, Jarosław Iwaszkiewicz, Antoni Słonimski, Jan Lechoń. Ze „Skamandrem” związani byli: Maria Pawlikowska-Jasnoszewska, Jerzy Liebert. Za swojego literackiego patrona skamandryci uznali Leopolda Staffa.

AWANGARDA KRAKOWSKA

Artyści skupieni wokół pisma „Zwrotnica”, wydawanego w latach 1922–1927, na łamach którego swoją teorię poezji sformułował Tadeusz Peiper – przywódca grupy. Awangardysty głosili kult nowoczesnej cywilizacji, maszyny, techniki (słynne 3xM: Miasto, Masa, Maszyna), chcieli wyrazić dynamikę współczesnego im życia i cywilizacji. Związane z tym były zmiany w języku poetyckim: **postulat ekonomizacji języka, nowa metafora, hasło ekwiwalentyzacji uczuć** (tworzenia nowych określeń – ekwiwalentów zamiast używania funkcjonujących nazw). Według awangardystów poeta to rzemieślnik słowa. W skład grupy wchodził m.in. Julian Przyboś, Jalu Kurek, Jan Brzękowski.

FUTURYŚCI

Pierwsze wystąpienia futurystów miały miejsce ok. 1909 r. W Polsce ich najgłośniejszym manifestem był artykuł pt. *Prymitywiści do narodów świata...* opublikowany w pierwszym almanachu poezji futurystycznej „Gga” (1920 r.). Futuryści polscy byli skupieni w dwóch ośrodkach: krakowskim (reprezentanci: Tytus Czyżewski, Stanisław Młodziejewicz, Bruno Jasieński; kluby: Katarynka, Galka Muszkatolowa) i warszawskim (Anatol Stern, Aleksander Wat). **Główną metodą działania była estetyczna i poetycka prowokacja: zrywali z zasadami ortografii, próbowali realizować hasło „słowa na wolności”, domagając się odrzucenia reguł gramatycznych i składniowych.** Organizowali liczne happeningi, imprezy publiczne, którym często towarzyszyły skandale i atmosfera sensacji obyczajowej.

ŻAGARYŚCI

Grupa poetów – studentów polonistyki Uniwersytetu Wileńskiego – skupionych wokół czasopisma „Żagary”, wychodzącego od 1931 r. początkowo jako dodatek do dziennika „Słowo”, potem pod nazwą „Piony”, wreszcie jako odrębne pismo. W poezji żagaryści posługiwali się **patetycznym, podniosłym stylem. Ich utwory cechuje katastrofizm, poczucie rosnącego zagrożenia, lęk przed wojną.** Z grupą Żagary byli związani: Aleksander Rymkiewicz, Czesław Miłosz, Jerzy Zagórski, Teodor Bujnicki, Jerzy Putrament i okresowo – Stanisław Cat-Mackiewicz.

II AWANGARDA

Zbiorcze określenie grup poetyckich, które w latach 30. Dwudziestolecia kształtowały się w odniesieniu do doświadczeń Awangardy Krakowskiej

(akceptacja bądź krytycyzm). Do najważniejszych twórców należą Józef Czechowicz oraz żagaryści. Poezję ich łączy **katastrofizm, dominacja swobody, wyobraźni, wizjonerstwo.**

KWADRYGA

Grupa poetycka działająca w Warszawie na przełomie lat 20. i 30. XX w. Skłaniała się ku **problematyce społecznej, etycznej. Za swojego intelektualnego patrona uznawała Norwida.** Twórcy: Stefan Flukowski, Władysław Sebyła, Włodzimierz Słobodnik, Lucjan Szenwald, na krótko Konstanty Ildefons Gałczyński.

TO WAŻNE!

Katastrofizm – tendencja w kulturze XX w. wyrażająca się w przekonaniu o powszechnym kryzysie – moralnym, etycznym, kulturowym – który doprowadzić ma do katastrofy. Według mniemania katastrofistów kultura skazana jest na utratę możliwości rozwoju, bowiem załamały się dotychczas obowiązujące wartości; za pierwszego przedstawiciela katastrofizmu uważany jest Oskar Spengler. Katastrofizm nasilił się w latach 30. Dwudziestolecia międzywojennego, kiedy to zagrożenie wybuchem II wojny światowej stawało się coraz bardziej realne.

ROZWÓJ POWIEŚCI

W Dwudziestolecie międzywojennym pojawiły się i rozwinęły nowe odmiany powieści.

Miało to związek z poszukiwaniem nowych form wyrazu z jednej strony, a rozwojem nauki z drugiej, gdyż ta wskazywała nowe pola zainteresowań i obszary wiedzy o człowieku, jakie twórcy mogli zgłębiać.

Charakterystyczne dla epoki stały się:

- **powieść psychologiczna** – rozwijała się dynamicznie, co miało związek z żywym rozwojem psychologii jako nauki; jedną z najwybitniejszych powieści psychologicznych tego okresu jest *W poszukiwaniu straconego czasu* Marcela Prousta, znane powieści powstawały też w Polsce, np. *Cudzoziemka* Marii Kuncewiczowej,
- **powieść eseistyczna** – w której narracja przedstawiająca wydarzenia ustępuje miejsca analizom wybranych problemów i zagadnień (filozoficznych, społecznych, psychologicznych, ontologicznych) przybierającym formę eseju; przykładem takiego utworu jest *Czarodziejska góra* Tomasza Manna,
- **technika literacka zwana strumieniem świadomości** – możliwie wierny zapis toku procesów umysłowych człowieka, ze wszystkimi dygresjami,

NARRACJA

Wyróżnić można trzech narratorów:

narrator młodopolski	styl impresjonistyczny, metaforyzacja, duża liczba epitetów, poetyckość, posługiwanie się gwarą w celach stylizacyjnych
realistyczny obserwator	rzeczowe i obiektywne relacjonowanie zdarzeń i okoliczności, posługiwanie się poprawnym językiem literackim
ludowy gawędziarz	świadomość człowieka pochodzącego z ludu, język kolokwialny i gwarowy, szczegółowość opisów, epicka rozległość

Przeważa gawęda „wiejskiego gaduły”, którego można porównać do starogreckiego aoidy, kronikarza pewnej społeczności. **Ten narrator jest chłopem, ma chłopską świadomość, posługuje się stylizacją gwarową**, tylko trochę mniej zabarwioną dialektycznie od przytaczanych dialogów. Opisuje to, co zna od dziecka, ale jest bardziej wykształcony, utalentowany i zachowuje pewien dystans wobec świata przedstawionego w powieści. Relacjonuje wydarzenia, wprowadza dialogi, opisuje zajęcia codzienne, uroczystości, obrzędy.

W niektórych fragmentach narrator przechodzi do roli wiejskiego gaduły i do roli realistycznego obserwatora, np. kiedy relacjonuje bójkę o las. Zdarza się też, że zamienia się w młodopolskiego stylizatora, np. przy opisach natury lub wewnętrznych przeżyć bohaterów.

BOHATEROWIE – STRUKTURA SPOŁECZNA GROMADY

Miejsce w społeczności wyznacza ilość posiadanej ziemi.

wiejszy bogacze	chłopi średniozamożni	chłopi małorolni	komornicy (bezrolni)	służba (nie ma wpływu na społeczność)
Maciej Boryna kował młynarz wójt ksiądz	Paczesiowie Kłębowie Balcerkowie Sikorowie Pryczkowie Cabanowie Wachnikowie	Bylicowie Kozłowie Kobusowie Krakalina Filipka	Agata Jagustynka	Kuba Socha

Zbiorowym bohaterem powieści są **chłopi mieszkający we wsi Lipce**. Ich życie toczy się między dwoma biegunami: solidarnością z gromadą i własnymi interesami oraz potrzebami.

Gromada przez wieki wytworzyła normy obyczajowe i moralne. Ludzie jednoczą się, aby bronić własnych interesów, ale wielokrotnie poszczególni

jej członkowie wyodrębniają się ze społeczności. W powieści jest wiele scen zbiorowych: msze w kościele, wesele Boryny, wypędzanie Jagny ze wsi, wiejskie zabawy. Postaci nie są do siebie podobne, każda ma indywidualny charakter.

BOHATEROWIE – CHARAKTERYSTYKA

Maciej Boryna – 58-letni mężczyzna, **najbogatszy gospodarz w Lipcach**, cieszy się wielkim autorytetem, wraz z wójtem i księdzem często podejmuje ważne dla wsi decyzje.

Boryna to **doświadczony**, znający życie człowiek. Jest odważny, **konsekwentny, uparty**, bywa porywczy. **Dbą o swój majątek**, nie interesuje go własność sąsiadów. Boryna nie jest nieomylny. Zapisuje Jagnie dużą część pola, nie licząc się z własnymi dziećmi. Działania tej postaci są zdeterminowane biologicznie – Boryna patrzy na Jagnę jak na potencjalną matkę, podziwia jej siłę, krzepkość, urodę, uważa, że będzie z niej dobra gospodyni.

Antek Boryna – syn Macieja, mężczyzna w sile wieku, ojciec rodziny, **nie jest dobrym mężem ani ojcem**. Traktuje swoją żonę, Hanę, jak kolejną osobę do pracy w polu, nie szanuje jej – tym bardziej, że pochodzi ona z ubogiej rodziny i nie wniosła posagu w postaci pola.

Także zachowania Antka są uwarunkowane biologicznie. **Nie kocha Jagny, lecz przede wszystkim jej pożąda**. Nawet kiedy zostaje ona żoną Macieja, Antek nie rezygnuje. Jest wytrwały i uparty. Spodziewa się zająć po ojcu miejsce najbogatszego gospodarza we wsi. **Traktuje Macieja jak rywali** nie tylko w sferze miłosnej. Chciałby zająć miejsce ojca w społeczności lipcekiej. Antek potrafi być rozważny i opanowany. Nie cieszy się jednak we wsi takim autorytetem jak ojciec, ze względu na pozamałżeńskie relacje z Jagną bywa natomiast otwarcie potępiany. Antek niewątpliwie kocha ojca, łączą go z nim więzy krwi, które w ekstremalnych sytuacjach, jak np. walka o las, dają o sobie znać. Wówczas Antek jest gotów ryzykować życiem, aby uratować ojca.

Jagna Paczesiówna (Borynowa) – **osiemnastoletnia córka Dominikowej, później żona Macieja Boryny**, postać wyróżniająca się na tle społeczności, dziwna i zagadkowa. **Niezwykle piękna, wzbudza zainteresowanie niemal wszystkich mężczyzn w Lipcach**. Jej wyborami zwykle kieruje popęd płciowy, któremu nie potrafi się przeciwstawić, stąd np. związek z wójtem, którego dziewczyna nie lubi i nie szanuje, a mimo to mu ulega. Wchodzi w liczne romanse, w które angażuje się fizycznie i emocjonalnie, jak w wypadku Antka czy Jasia, syna organisty, darzonego przez Jagnę platonicznym uczuciem. Społeczność za nią nie przepada (dotyczy to zwłaszcza kobiet), przez co dziewczyna często jest główną bohaterką plotek. Ambitna, pewna siebie, niezwracająca uwagi na ludzkie oceny, a także utalentowana artystycznie. Jej zdolności